

nagona nad književno kulturo ‚poznavalcev‘ (n. m., 112). Avtor monografije primerja Stendhalov opis waterlooske bitke v *Parmski kartuziji* z opisi vojne v Tolstojevih *Sevastopolskih povestih* in ugotavlja, da »v *Parmski kartuziji* vidi vso waterloosko bitko samo Fabrizio, medtem ko Lev Tolstoj prodre v vsakega protagonista ter tako z enako zavzetostjo daje različne vizije«. Tolstojeva izvirnost naj bi imela tudi tukaj korenine v nagonu: »Pisatelj je kot vedno ubogal nagon in govoril o tistem, kar je videl, ne da bi pri tem skrbel za to, da bi ugajal ali da ne bi ugajal« (str. 139). Poudarjanje čutnosti se izrazi tudi v prikazu in oceni romana *Vojna in mir*, ko Henri Troyat med drugim piše: »Lev Tolstoj ni vizionar, ne vihti bakle nad prepadom kot Dostojevski... Njegove raziskave nikoli ne prestopijo meje tistega, kar lahko zazna večina smrtnikov. Toda dosti močnejše kot navaden človek čuti privlačnost med bitji in stvarmi. Namesto da bi nam približal onostranstvo, nam približuje resničnost. Ljudje in rastline, kamenje in živali so zanj enako pomembni. Enako zavzeto se zavzema za mrhovino kot za cvet... In ta panteistična umetnost, ki povezuje čisto in nečisto, veliko in malo, lepo in grdo, živo in neživo, paradoksalno daje celotnemu delu veličastnost druge *Geneze*« (str. 359). Tolstojevemu prvinskemu doživljanju narave in njegovi »panteistični umetnosti«, ki naj bi bila plod takega doživljanja, naj bi ustrezalo tudi oblikovanje likov. Tolstoj da »naznačuje značaj oseb z nekaj besedami o fiziognomiji«, z indukcijo »prehaja s snovi na dušo, od podatka na idejo« (str. 180). Za »naturalistične prvine« v romanu *Vstajenje* pa da je značilno, da »celo notranji samogovori ustrezajo telesni zgradbi in stopnji oseb« (2. knjiga, str. 257).

(Se bo nadaljevalo.)

Aleksander Skaza
Filozofska fakulteta Ljubljana

VPRAŠALI STE

KAKO SKLANJATI BESEDO KENNING?

Prevajam neke eseje Jaga Luisa Borgesa (Argentince), a sem naletela na težavo. Povzroča mi jo staroislandsko ime za pesniško prisodobno, *kenning*. Vem, da je množina *kenningar*, nisem pa si povsem na jasnem, katerega spola je: ženskega, moškega ali srednjega. Sodeč po nekaterih slovarjih, je ženskega. Kako naj potemtakem sklanjam ta izraz po slovensko? Ali gre tako: *kenning -e -i -o -i -o*? In v množini: *kenningar kenningarjev* itd.? — Zelo bi me osrečili in mi ustregli, ko bi mi z besedico priskočili na pomoč v tej zagati.

Jolka Miličeva
Sežana

SKLANJATEV TUJK, V IZVORNEM JEZIKU ŽENSKEGA SPOLA

Beseda *kenning* je res ženskega spola (tako je zapisano tudi v Brockhausu) in ima množinsko končnico *-ar*. S tujkami, katerih osnova se končuje na soglasnik, ravnamo v slovenščini najbolje tako, da jih uvrstimo v slovensko sklanjatev, ki se prav tako končuje na soglasnik. Taki sklanjatvi imamo dve: ženskega in moškega spola (prim. *perut* in *korak*). Ker je naša sklanjatev samostalnikov ženskega spola na soglasnik mrtva v tem smislu, da vanjo ne moremo sprejemati tujk, je tujke, ki se končujejo na soglasnik, najbolje sprejeti v sklanjatev moškega spola. Tako sploh delamo ne glede na to, katerega spola je tujka v izvornem jeziku in ali je sploh katerega. Ker je obravnavana beseda splošno sprejeta mednarodna tujka, ki ji gotovo ne bomo iskali domače vzporednice, je prav, če jo tudi pravopisno prilagodimo slovenskemu knjižnemu jeziku: pišemo jo zato z enim *n*, tj. *kening*. Sklanjamo jo torej *kening keninga* itd.; v množini seveda *keningi keningov* itd.

V naši prvi sklanjatvi pa bi bili taki samostalniki čudni brez končnice *-a* v im. ednine. — Ostala bi še možnost, da beseda obrani ž. spol, sicer pa je sploh ne sklanjamo (kot delamo z imeni tipa *Dolores*); to pa se slabo prilega slovenskemu jeziku.

J. Toporišič
Filozofska fakulteta Ljubljana